

Haar broedplaats? Die is dáár, wijst ze. Een eenvoudig houten bureautje in een hoek van de sober gemeubileerde kamer. „Daar broed ik mijn eieren uit, zeg maar. Ik kan eigenlijk ook nergens anders schrijven. Ik heb deze plek nodig. Ik schrijf altijd met vulpen in een simpel dictaatcahier. Soms duurt het twintig, dertig bladzijden voor ik het gevoel heb dat het gedicht klaar is. En dan bewaar ik het in de computer. Want dat hoort er tegenwoordig bij, hè?”

Ze lacht.

Emma Crebolder. Dichteres. Meesteres van de sobere taal. Ze publiceerde zes grotere bundels, een rits kleinere, leverde bijdragen aan nagenoeg alle literaire tijdschriften. Veel woorden, bij elkaar opgeteld. En toch geen woord te veel. Dat is haar handelsmerk. „Mijn materiaal is de taal. Ik probeer ervaringen, indrukken in taal te gieten, in woorden te vangen. Precies zoveel woorden als nodig zijn. Meer niet.”

Ze pakt een fraai glanzende schelp die op het schrijfblad ligt, wrijft er even zachtjes over. „Soms doet het me goed als ik bij het schrijven dingen vast kan pakken. Kleine dingetjes, op het oog nietige dingetjes, zoals deze schelp uit de Indische Oceaan of...” - ze doet een greep in de verzameling beeldjes en andere kleinoden op het kastje boven haar schrijftafel - „...dit hier, een simpel Dogonbeeldje. Een paardje. Primitief, maar heel mooi. Maar het kan ook een bijzonder steentje zijn. Waar het om gaat: aan al die dingen zijn herinneringen verbonden. Als ik ze aanraak, haal ik een wereld terug die ik ooit gevonden heb. Dat brengt me in een sfeer van... van bijna verlicht worden.”

Herinneringen, ervaringen. Daar draait het om bij Emma Crebolder. Dat zijn de eieren die ze hier, aan het schrijfbureautje in haar woning aan de voet van de Sint-Pietersberg in Maastricht, in alle stilte en met engelengeduld uitbroedt.

„En dan komen sommige uit, andere niet... Waar ik ze vandaan haal? Van overal, eigenlijk. Ik heb altijd veel gereisd, vooral om indrukken te verzamelen, eigenlijk om ontroerd te raken. Ontroering is mijn brandstof. Ik wil de ontroering ervaren van alles om me heen. Niet alleen de schoonheid, de esthetiek. Ontroering ook door verdrietige dingen, persoonlijke getuigenissen. Ik ben net terug van drie

weken Japan. Daar ben ik ook in Hiroshima geweest. Wat mij dan vooral bij blijft? Het verhaal van de moeder die een klein stukje stof herkende dat op de slipper van haar kind had gezeten. Het was alles wat er van haar kind over was. Dat raakt me.”

Ervaringen, herinneringen. „Noem mij gerust een verzamelaarster van herinneringen. Waarneming - kijken, luisteren, ruiken - ligt aan de basis van alles wat je wilt maken. Ik probeer nu bijvoorbeeld de oudste herinneringen uit mijn leven terug te vinden. En je oudste geheugen, diep in je hersenstam genesteld, heeft te maken met geuren. Dus dacht ik: ik wil die geuren van vroeger terughalen uit mijn herinnering. ze in woorden proberen om te zetten. Inmiddels heb ik een bundel met geurgedichten zo goed als af, dus die zal over een tijdje wel verschijnen.”

Herinneringen en ervaringen, van veraf en van dichtbij, van vroeger en van nu. Daar worden gedichten uit geboren.

Neem de vos. De vos voert Emma Crebolder terug naar haar jeugd in Sint-Jansteen, pal tegen de Belgische grens in Zeeuws-Vlaanderen, maar is ook heel nadrukkelijk iets van nu, in Maastricht. „Ik ben altijd dol geweest op vossen. Het bekende verhaal *Van den Vos Reinaerde* zou in het dorp van mijn jeugd geschreven kunnen zijn, zegt men, door een graaf uit Gent.” Ze staat op, pakt haar gedichtenbundeltje *Dansen met een vos* (1998) uit de rijk gevulde boekenkast, en citeert: „In alle talen sluipt hij rond...”

In alle talen. En in de tuin rond haar woning, een tuin waarin de menselijke invloed voortdurend bedolven dreigt te worden onder de golf natuur die er vanaf de hellingen van de Sint-Pietersberg naar binnen komt buitelen. Een tuin als een gedicht. Een paradijs. „Dan ga ik daar zitten, met mijn verrekijker, heel rustig, en dan komt hij op zijn gemak aanwandelen..” Ze wijst. „Daar woont hij ergens, de vos.”